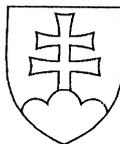

Rada pre vysielanie a retransmisiu Kolárska 6, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava 1	
0 5 -01- 2009	
Podacie číslo: 6	Číslo spisu:
Prílohy/úlohy:	Vybavuje: 160

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Elexovej a členov senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, v právnej veci navrhovateľky : **Slovenská televízia**, so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, proti odporkyni : **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Námestie SNP č. 12, 811 06 Bratislava, o **opravnom prostriedku** navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne zo dňa 11. septembra 2007 č. RP/46/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne zo dňa 11. septembra 2007 č. RP/46/2007 **r u š í** podľa § 250l ods. 2 v spojení s § 250j ods. 2 písm. a) a c) O.s.p. a vec vracia odporkyni na ďalšie konanie.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozhodnutím zo dňa 11. septembra 2007 č. RP/46/2007 vydanom v správnom konaní č.: 147-PgO/O-2193/2007 postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii (ďalej v texte rozhodnutia len „zák. č. 308/2000 Z.z.“) odporkyňa rozhodla, že

- navrhovateľka porušila povinnosť jej ustanovenú v § 20 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 14.03.2007 o cca 20.00 hod. odvysielala program „Uli Biaho“, ktorý by svojim

obsahom mohol ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav, za čo jej podľa § 64 ods. 1 písm. d) cit. zákona uložila pokutu vo výške 150.000,-- Sk, ďalej

- navrhovateľka nezohľadnením vekovej vhodnosti pre maloletých pri zaradení programu do vysielaní porušila povinnosť jej ustanovenú v § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z.z., za čo jej podľa § 64 ods. 1 písm. a) cit. zákona uložila sankciu – upozornenie na porušenie zákona, a rovnako
- navrhovateľka neuplatnením Jednotného systému označovania programov porušila povinnosť jej ustanovenú v § 20 ods. 5 zák. č. 308/2000 Z.z., za čo jej podľa § 64 ods. 1 písm. c) cit. zákona uložila pokutu vo výške 50.000,-- Sk.

Vo svojom odôvodnení odporkyňa podrobne opísala slovné prejavy vyslovené účinkujúcimi v programe „Uli Biaho“ odvysielaného 14.03.2007 o cca 20.00 hod., označený piktogramom 15.

Na základe odbornej analýzy uvedených slovných prejavov (najmä s dôrazom na prednesené slovné vulgarizmy, ich vysokej frekvencie a intenzity) odporkyňa dospela k záveru, že odvysielaný program obsahoval prvky (vulgárny jazyk), ktoré odôvodňujú povinnosť označiť takýto program ako nevhodný a neprístupný pre maloletých v zmysle zásad obsiahnutých v článku V. ods. 1 písm. e) JSO, a to najmä preto, že maloletý divák tak mohol z odvysielaného obsahu programu nadobudnúť dojem, že v tomto prípade ide o spoločensky akceptované, bežné správanie.

S prihliadnutím na obsah daného programu, jeho kontext a prezentáciu vyššie uvedených vulgarizmov, tak z kvantitatívneho, ako aj z kvalitatívneho hľadiska, odporkyňa vo svojom rozhodnutí na záver skonštatovala, že v danom prípade došlo k naplneniu kritéria nevhodnosti v zmysle Čl. V ods. 1 písm. e) JSO, a ide teda o program, ktorý bola navrhovateľka povinná v zmysle označiť ako program nevhodný a neprístupný pre maloletých a zaradiť do vysielania po 22.00 hod. (Čl. V ods. 4 a 5 JSO).

Vzhľadom na opakovanosť porušenia predmetnej povinnosti navrhovateľkou (RP/207/2005), vzhľadom na právne závery vyplývajúce pre ukládanie pokút z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (4 SŽ 17/2005) ako aj na svoje jednotlivé argumenty k závažnosti a trvaní deliktu, miere zavinenia, k rozsahu a dosahu vysielania a k následkom

porušenia povinnosti odporkyňa rozhodla tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia.

Záverom odporkyňa zdôraznila objektívnu zodpovednosť za správny delikt právnických osôb, pre ktorú žiadny z cit. zákonov neustanovil liberačné dôvody, tzn. dôvody na zbavenie sa zodpovednosti za správny delikt.

Vo včas podanom odvolaní bez uvedenia dátumu, doručenom dňa 18.10.2007 (rozhodnutie bolo navrhovateľke doručené dňa 03.10.2007, tzn. bola splnená zákonná 15-dňová lehota) proti hore uvedenému rozhodnutiu, navrhovateľka vyjadrila nesúhlas s argumentom odporkyne o vysokej frekvencii výskytu vulgarizmov vysokej intenzity, ktoré sprevádzali takmer každú hovorenú informáciu v predmetnom programe. Naopak, podľa navrhovateľky odporkyňa pri svojom rozhodovaní vychádzala z nedostatočne a nepresne zisteného skutkového stavu. Podľa nej obsahom predmetného programu bol v skrátenej verzii celý priebeh výpravy, zdokumentovanie viacerých výstupov dvojice lezcov, život v základnom tábore, postrehy vodcu šerpov a pokusy šerpu Husseina o tvorbu viet v angličtine, čo bolo, ako je z dokumentu zrejmé, zámerom a zásluhou kameramana. Išlo o dokumentárne dielo vykresľujúce krásu, ale aj drsnosť lezeckého športu.

Prepis programu nie je úplný a presný a predovšetkým nie je pravdou, že vulgárne výrazy sprevádzali takmer každú hovorenú informáciu. Vulgarizmy, ktoré v programe odzneli, neboli použité v programe samoúčelne. Ich použitie bolo podmienené vypätosťou situácie, prípadne emotívnou reakciou na vzniknutú situáciu, ktorá v žiadnom prípade nebola situáciou bežnou. Preto nevyčnievali z kontextu ostatného hovoreného slova alebo nemohli vyznievať ako neprimerané situácii.

Tiež navrhovateľka nesúhlasila s tvrdením odporkyne o vysokom výskyte a najvyššej intenzite napadnutých výrazov. Pri označovaní predmetného programu navrhovateľka zohľadnila percepčnú a emočnú kapacitu ako aj sociálnu zrelosť vekovej skupiny maloletých do 15 rokov a usúdila, že označenie programu piktogramom nevhodnosti 15 je vzhľadom na charakter, kontext, druh a spôsob spracovania programu adekvátne jeho obsahu.

V závere svojho opravného prostriedku navrhovateľka žiadala zrušiť rozhodnutie odporkyne napadnuté opravným prostriedkom a vec jej vrátiť na ďalšie konanie.

Z vyjadrenia odporkyne zo dňa 04.07.2008 zaslaného na základe výzvy konajúceho súdu vyplýva, že sa pridrižiava dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí. K argumentom navrhovateľky o nedostatočnom zistení skutkového stavu ako aj o nepreskúmateľnosti záverov o ohrození mravného vývinu maloletých však navyše uviedla, že v predmetnom programe zistila celkom 24 vulgárnych výrazov (tieto v texte svojho vyjadrenia aj citovala). Tieto výrazy odporkyňa vyhodnotila vzhľadom na ich obsah ako vulgárne výrazy vysokej intenzity, a preto program bol spôsobilý ohroziť morálny vývin maloletých vývin maloletých najmä z toho dôvodu, že ho mohol nabádať k imitácii takéhoto správania bez toho, aby si jeho nevhodnosť uvedomoval.

Odporkyňa na jednej strane vo svojom vyjadrení rešpektovala umelecký a dokumentárny význam programu, avšak na druhej strane podčiarkla svoj názor, že takýto program patrí do vysielacieho času po 22.00 hod.. Navyše, podľa mienky odporkyne, výskyt vulgarizmov v komunikácii medzi lezcami nie je možné prisúdiť vypätosti či emotívnosti situácie, čo dokumentoval doslovným prepisom scény odvysielanej v čase 20 hod. 39 minút.

Takisto odporkyňa vo svojom stanovisku s citáciou z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3 Sž 4/2007 upozornila na tú skutočnosť, že výpočet kritérií uvedených v čl. V Jednotného systému označovania programov je demonštratívny, tzn. že navrhovateľka bola povinná označiť program ako nevhodný pre maloletých nielen v prípade, keď sa niektoré z uvedených kritérií v ňom vyskytnú, ale tiež, ak sa v programe nachádzajú iné, avšak svojim obsahom nevhodné prvky pre maloletých. Potom odporkyňa ako správny orgán s celoštátnou pôsobnosťou musela vykonať objektivizovaný úsudok (tzn. posúdiť obsah, celkový kontext a mieru vulgarizmov) vo forme etického hodnotenia skutkového stavu. K návrhu navrhovateľky vykonať dôkaz vizuálnym zhodnotením predmetu sporu odporkyňa s odkazom na priložený DVD nosič, obsahujúci predmetný program konštatovala, že v dostatočnej miere zistila skutkový stav.

Na základe uvedeného odporkyňa žiadala, aby bolo napadnuté rozhodnutie konajúcim súdom potvrdené.

Na pojednávaní vykonanom dňa 4. novembra 2008 navrhovateľka poukázala na to, že z časového rozmedzia, v ktorom odporkyňa zasadala a rozhodovala o predmetnom programe, nebolo možné sa so záznamom programu oboznámiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako súd vecne príslušný rozhodovať o opravnom prostriedku v tejto veci (§ 64 ods. 5 zák. č. 308/2000 Z.z. v spoj. s ust. § 246 ods. 2 písm. a) a § 250l a nasl. O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj jemu predchádzajúce správne konanie v rozsahu a z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku postupom podľa Tretej hlavy Piatej časti zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že opravný prostriedok bol podaný oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 64 ods. 5 zák. č. 308/2000 Z.z.), nariadil vo veci pojednávanie (§ 250q ods. 1 O.s.p.) a po jeho verejnom vykonaní dospel k záveru, že podaný opravný prostriedok je dôvodný, pretože

- napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.) a
- zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.),

a preto podľa 250q ods. 2 O.s.p. preskúmané rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie.

Najvyšší súd konštatuje, že v prejednávanej veci je medzi účastníkmi sporná miera etického hodnotenia skutkového stavu, ktorý nastal odvysielaním predmetného programu. Navrhovateľka predovšetkým nesúhlasí s právnym úsudkom odporkyne, že predmetný program „Uli Biaho“, ktorý odvysielala dňa 14.03.2007 o cca 20.00 hod., by svojím obsahom mohol ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav, a naopak sa domnieva, že takto stvárnený program mohol pôsobiť pozitívne a v divákovi vo veku od 15 rokov mohol vzbudiť záujem o lezecký šport, trávenie času v prírode a venovanie sa zmysluplným činnostiam, akou nepochybne športovanie je.

Preto úlohou najvyššieho súdu je na prvom mieste sa vyporiadať s obsahom odvolania navrhovateľa smerujúcim najmä proti aplikácii ust. § 20 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z.z., nakoľko od jeho aplikácie závisia aj zvyšné sankcie, a súčasne v zmysle § 250j ods. 3 O.s.p., ktorý je podľa § 250l O.s.p. aplikovateľný aj na konanie o opravných prostriedkoch podľa Tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, prihliadnuť pri súdnom prieskume na tam uvedené vady kompetencie, postupu alebo vyhotovenia napadnutého rozhodnutia, ktoré ho robia nepreskúmateľným alebo nezákonným.

Tento záver je o to dôležitejší, lebo poverený pracovník navrhovateľky na pojednávaní dňa 4. novembra 2008 upozornil nad rámec svojej pôvodnej odvolacej argumentácie, že odporkyňa pri rozhodovaní sa spoliehala iba na písomný prepis predmetného programu bez toho, aby vykonala dokazovanie prezretím záznamu programu.

Z ust. § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. platného v čase vysielania programu „Uli Biaho“ (tzn. 14.03.2007) jednoznačne vyplýva, že na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok). Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Najvyšší súd musí konštatovať, že napriek hore cit. ustanoveniu § 47 ods. 3 mu nie je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jasné, či odporkyňa zhodnotila celý program vrátane jeho primárneho cieľa (navrhovateľka veľakrát konštatuje, že hlavným cieľom programu bolo najmä podporiť záujem maloletých o zmysluplné činnosti ako je lezecký šport alebo trávenie času v prírode) a na základe tohto prístupu potom vyhodnotila vplyv použitých vulgarizmov (tzn. či sú kontraproduktívne s týmto cieľom alebo s ním určitým spôsobom súvisia), alebo či sa pri hodnotení účinkov programu na maloletých iba sústredila na jednotlivé hrubé výrazy a tieto následne vyhodnocovala.

Najvyšší súd súhlasí s názorom odporkyne, že spoločenskú realitu nie je možné z objektívnych dôvodov zachytiť v právnych predpisoch vyčerpávajúcim spôsobom, a preto mnohé normy správneho práva ponúkajú správny orgánom iba určitý aplikačný rámec (čo je zrejmé aj v tomto prípade), v medziach ktorého s využitím voľnej úvahy na základe svojich odborných poznatkov vykonávajú verejnú správu.

Avšak napriek tomuto názoru nie je v odôvodnení zachytená voľná úvaha odporkyne ako správneho orgánu pri vymedzení možnosti ohrozenia fyzického, psychického alebo morálneho vývinu maloletých alebo možnosti narušenia ich duševného zdravia a emocionálneho stavu, ako je uvedené v ust. § 20 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z.z., tzn. nie je vymedzené, aké konkrétne medze voľné úvahy a aké kritéria pri jej aplikácii odporkyňa využila.

Podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Najvyššiemu súdu z odôvodnenia vyplýva, že odporkyňa iba konštatovala značný výskyt hrubých výrazov (vulgarizmov) s vysokou intenzitou, a táto skutočnosť jej postačovala na dosiahnutie záveru o tom, že odvysielaním programu nastala možnosť ohroziť morálny vývin maloletých. Avšak základnou úlohou odporkyne bolo voľnou úvahou zistiť, či všetky alebo niektoré použité výrazy sú natoľko hrubé, že vyvolávajú účinok, ktorý zákon zakazuje. Nakoľko odporkyňa si túto procesnú povinnosť nespĺnila, najvyšší súd nemohol voľnú úvahu preskúmať, a preto musel zrušiť napadnuté rozhodnutie odporkyne v zmysle § 250 j ods. 2 písm. a) O.s.p..

Navrhovateľka ďalej naznačila pochybnosti o rozsahu a obsahu dokazovania, čím podporila svoje tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, na ktorom základe bolo prijaté napadnuté rozhodnutie. Počas celého súdneho prieskumu odporkyňa neposkytla dôkaz o tom, že vykonala všetky nevyhnutné dôkazy potrebné na prijatie rozhodnutia, medzi ktoré nado všetky pochybnosti oboznámenie sa s obsahom záznamu predmetného programu patrí.

Podľa § 3 ods. 4 v spoj. s § 32 ods. 2 Správneho poriadku musia rozhodnutie správnych orgánov vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, pričom podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Uvedené ustanovenie v prejednávanej veci nesmie byť interpretované, že na zistenie skutkového stavu odporkyňou je postačujúce, ak mala možnosť sa oboznámiť s písomným prepisom programu v rozsahu, ako bol zachytený v „Právnom stanovisku vo veci možného porušenia § 20 ods. 3, 4 a 5 zákona č. 308/2000 Z.z.“ z 31.08.2007, ale musí byť zo zápisnice z rokovania odporkyne (bližšie § 22 Správneho poriadku) nepochybné, že so záznamom programu sa členovia odporkyne pred hlasovaním o rozhodnutí oboznámili.

Nakoľko tieto závery z predloženého administratívneho spisu nevyplývajú, najvyšší súd sa stotožnil s názorom navrhovateľky, že odporkyňa skutkový stav nezistila správne, a preto podľa § 250 j ods. 2 písm. c) O.s.p. musel napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Iba rozhodnutie správneho orgánu, ktoré je perfektné vo všetkých svojich obsahových častiach v zmysle § 46 v spoj. s § 47 ods. 1 až 5 Správneho poriadku, môže byť účastníkmi akceptované ako zákonné, a tzn. autoritatívne rozhodnutie.

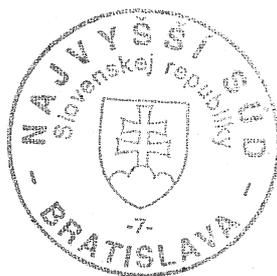
Vzhľadom na hore uvedené skutkové zistenia a právne závery, po náležitom zvážení všetkých okolností namietaných navrhovateľkou, najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozsudku.

Bude preto úlohou odporkyne sa v ďalšom konaní dôsledne riadiť pokynmi, ktoré najvyšší súd vo svojich právnych záveroch uviedol, a to najmä s dôrazom na vyhotovenie zápisnice z vykonania dokazovania.

Najvyšší súd nemohol priznať úspešnému účastníkovi náhradu trov konania, lebo v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. o tomto nároku účastníka rozhoduje iba na základe jeho včas podaného návrhu a jeho trovy konania (od súdneho poplatku je navrhovateľka zo zákona oslobodená) zo súdneho spisu nevyplývajú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave 4. novembra 2008

JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Anna Koláriková

Kolárik